

Respect pentru Copyright © 2002 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Prințesa incognito
Nora Roberts

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiili

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Prințesa incognito / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2901-2

I. Nichifor, Andra (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Prințesa incognito

Traducere din limba engleză

Andra Nichifor

capitolul 1

Orice s-ar fi spus, decizia nu fusese una impulsivă. Alteța Sa Regală Camilla de Cordina nu era o femeie impulsivă.

Era, însă, o femeie disperată.

Disperarea începuse să se adune cu luni în urmă. În noaptea aceasta fierbinde de iunie, noapte ce nu părea să se mai termine, disperarea ajunse la cote alarmante, în ciuda încercărilor ei de a o controla.

Roiul sălbatic de paparazzi care dăduseră năvală atunci când ea încerca să părăsească gala de caritate fusese ultima picătură. Chiar dacă gărzile încercaseră să îi blocheze, iar ea reușise să se strecoare în limuzină cu o oarecare urmă de demnitate, pe dinăuntru îi venea să urle.

„Lăsați-mă să respir! Faceți-mi loc!”

Două ore mai târziu, încă fremăta plină de frustrare, nervi și agitație, în timp ce se plimba în cerc prin apartamentul somptuos cu vedere asupra orașului Washington, D.C. Peste mai puțin de trei ore, se afla fermă la care își petrecuse o parte a copilăriei. La mii de kilometri distanță, peste ocean, se afla mica țară în care își petrecuse cealaltă parte a vieții. Deși iubea ambele locuri la fel de mult, nu putea să nu se întrebe dacă avea să-și găsească vreodată cu adevărat locul în oricare din ele.

Era momentul să își găsească locul undeva, cât mai repede.

Pentru a putea face asta, era nevoie ca întâi și întâi să se regăsească. Și cum ar fi putut face asta dacă era mereu înconjurată de oameni? Mai ales acum că începuse să se simtă de-a dreptul hăituită. Poate că, dacă nu ar fi fost

cea mai mare dintre cele trei tinere care alcătuiau noua generație de prințese ale familiei de Cordina – și, în ultimii ani, cea mai accesibilă, datorită tatălui ei de origine americană și timpului petrecut în State –, lucrurile ar fi putut fi altfel.

Dar situația era ca atare, astfel că nu putea schimba nimic. Simțea că întreaga sa existență era prinsă în chestiuni politice, protocoale și presă. Cereri, solicitări, întâlniri, obligații. Își îndeplinise toate obligațiile în calitate de coorganizator al balului de ajutorare a copiilor cu deficiențe – o sarcină pe care o împărtise cu mama sa. Credea în cauza pentru care lucra, știa că era importantă. Dar oare prețul plătit trebuia să fie atât de mare?

Fuseseră necesare săptămâni întregi de organizare și de efort, iar placerea de a vedea rodul muncii sale fusesese umbrătă de propria epuizare.

Se gândi la cum o înconjuraseră. Toate acele camere de luat vederi, toate acele chipuri.

Până și propria ei familie părea să o sufoce. Încercarea de a explica toate sentimentele asistentei personale părea un gest neloial, nerecunoscător, aproape imposibil. Dar asistenta ei era cea mai veche și mai apropiată prietenă pe care o avea.

– Mam săturat să îmi văd fața pe copertele revisteelor, să citesc despre presupusele mele aventuri amoroase. Marian, m-am săturat atât de tare să fiu definită de alți oameni.

– Regalitatea, frumusețea și sexul vând. Dacă le combini pe toate trei, nu vei putea tipări suficient de repede toate revistele ce se vor cumpăra. Marian Breen era o femeie realistă, iar tonul ei reflecta asta. Și, pentru că o cunoștea pe Camilla de când era copil, tonul ei trăda mai degrabă amuzament decât respect. Știu că noaptea asta a fost oribilă și nu mă mir că te-a afectat. Dacă aflu cine a dezvăluit ruta de ieșire...

– Faptele s-au petrecut deja, ce mai contează cine a făcut-o?

– Parcă erau o haită de lupi, murmură Marian. În orice caz, ești o prințesă de Cordina – un loc ce îi duce pe americani cu gândul la basme. Semeni cu mama ta, ceea ce înseamnă că ești superbă. Iar bărbații sunt atrași de tine precum sunt femeile atrase de reduceri. Presa, în special cea de scandal, se hrănește cu toate astea.

– Regalitatea este o moștenire din naștere, la fel ca celul în care arăt. Iar cât privește bărbații... Prințesa izgoni gândul cu o fluturare hotărâtă din încheietură. Nici unul nu este atras de mine, toți sunt atrași de ambalaj, același ambalaj pe care îl vând și revistele acelea stupide.

– Și aşa ne întoarcem de unde am plecat.

Din moment ce Camilla o ținea trează, Marian ciugulea din struguri aflați într-un aranjament impresionant de fructe, trimis special de către cei de la hotel. Deși părea calmă, era îngrijorată. Prietena ei era mult prea palidă. Părea și că slăbise. Își spuse că nu era nimic grav, nimic ce nu se poate rezolva cu câteva zile liniștite în Virginia. Ferma de acolo era la fel de sigură precum palatul din Cordina. Tatăl Camillei se asigurase de asta.

– Știu că e deranjant să ai găzzi de corp și paparazzi care te înconjoară la fiecare pas, continuă ea. Dar ce poți face? Să fugi de acasă?

– Da.

Marian pufni în râs, în timp ce smulse încă o boabă de strugure. Boaba îi aluneca dintre degete în timp ce văzu lucirea de gheăță din ochii căprui ai Camillei.

– E clar că ai băut prea multă șampanie la bal.

– Am băut un singur pahar, spuse Camilla pe un ton neutru. Și nici măcar nu l-am terminat.

– Înseamnă că a fost ditamai paharul. Uite, eu o să mă duc la mine în cameră acum. O să te las să dormi, să îți revii din starea asta.

– Mă gândesc la asta de săptămâni întregi. Pentru ea fusese doar o idee până atunci, o fantezie. În seara aceea, urma să devină realitate. Am nevoie de ajutorul tău, Marian, continuă ea.

– Non, non, c'est impossible. C'est complètement fou!¹

Marian nu vorbea decât foarte rar în franceză. În adâncul sufletului, era americană get-beget. Părinții ei se stabiliseră în Cordina pe când ea avea zece ani, iar ea și Camilla fuseseră prietene încă de atunci. Femeia măruntă, cu părul de culoarea mierii, încă prins în coafura din timpul serii, se panicase, de aceea începuse să vorbească în franceză. Ochii ei, de un albastru cald, se măriseră alarmați.

Cunoștea expresia de pe fața prietenei sale și se temea de ea.

– Nu e nici imposibil, nici nebunesc, răspunse Camilla cu ușurință. Este și posibil, și sănătos. Am nevoie de timp, de câteva săptămâni. Și o să mi le iau. Drept Camilla MacGee, nu Camilla de Cordina. Am trăit mereu cu titlul acesta de când bunicul... Vocea îi pieri. Încă durea. Trecuseră aproape patru ani de când bunicul ei murise, dar în adâncul sufletului încă îl plângea. El era stâンca noastră, continuă ea, încercând să își revină. Deși își delegase majoritatea atribuțiilor fiului său, unchiului Alex, el fusese cel care condusese cu adevărat. Odată cu moartea sa, toată familia fusese nevoită să contribuie mai mult. Nici nu mi-aș fi dorit să fie altfel. Am fost mai mult decât bucuroasă să mă implic în mai multe acțiuni oficiale.

– Dar?

Marian se resemnase deja și se sprijinea pe marginea canapelei.

– Trebuie să scap de vânătoarea asta. Așa mă simt, spuse Camilla, apăsându-și o mână în dreptul inimii.

¹ În limba franceză, în original, „Nu, nu, este imposibil. E curată nebunie.“ (n.red.)

Vânătă. Nu pot face un pas fără să fiu hăituită de fotografi. Simt că mă pierd. Nu mai știu cine sunt. Am început din ce în ce mai des să nu mă mai recunosc.

– Ai nevoie de odihnă. Ai nevoie de o pauză.

– Într-adevăr, dar e mai mult de atât. E mai complicat. Marian, nu știu ce vreau. Pentru mine. Uită-te la Adrienne, continuă ea, vorbind despre sora ei mai mică. S-a căsătorit la douăzeci și doi de ani. L-a cunoscut pe Phillip la șase ani, și aia a fost. A știut mereu ce vrea – să se căsătorească cu el, să facă copii frumoși pe care să îi crească în Cordina. Frații mei sunt ca două jumătăți ale lui tata. Unul din ei fermier, celălalt expert în securitate. Eu nu am nici o înclinație, Marian. Nici un talent.

– Nu este adevărat. Ai fost excepțională la școală. Mintea ta e precum un computer atunci când ceva îți trezește interesul. Ești o gazdă minunată, muncești fără încetare pentru cauze nobile.

– Astea sunt datorii, șopti Camilla. Excelezi la ele. Și pentru plăcerea mea? Pot să cânt la pian și din voce. Pot să pictez și mă pricep la scrimă cât de cât. Pasiunea mea care e? zise ea, încrucișându-și brațele la piept. O să îmi descopăr pasiunea – sau cel puțin voi petrece câteva săptămâni încercând să o găsesc – fără găzzi de corp, fără protocol și fără afurisitii ăia de fotografi. Dacă nu reușesc să scap de presă, șopti ea, mi-e teamă, foarte teamă, că mă voi prăbuși.

– Vorbește cu părinții tăi, Cam. Vor înțelege.

– Mama ar înțelege. Nu știu ce să zic de tata. Zâmbi în timp ce spuse asta. Adrienne e căsătorită de trei ani deja, iar el încă nu și-a revenit din soc. Iar mama... mama era de vîrstă mea când s-a căsătorit. Și ea știa ce voia. Înainte de ea însă... Clătină din cap și începu să se plimbe din nou prin cameră. Răpirile, atentatele asupra familiei mele. Sunt pasaje din cărțile de istorie acum, însă pentru noi sunt reale și foarte aproape. Nu îmi

învinuiesc părinții că au vrut să ne protejeze de toate astea. Și eu aş fi făcut la fel. Dar nu mai sunt un copil, și am nevoie... de ceva al meu.

- O vacanță, atunci.
- Nu, o misiune. Se duse la Marian și o luă de mână. Tu ai închiriat o mașină.
- Da, am avut nevoie pentru... Oh! Oh, Camilla!
- Dă-mi cheile! Poți suna la agenție să îți prelungeasă perioada de închiriere.
- Nu poți să pleci pur și simplu din Washington cu mașina.

- Sunt un șofer foarte bun.
 - Gândește-te! Dacă dispari, familia ta o va lua razna. Și presa la fel.

- Nu o să îmi las părinții să se îngrijoreze. Îi voi suna mâine dis-de-dimineață. Iar presa va ști că sunt în vacanță, într-un loc secret. Tu vei lansa zvonul ca sunt plecată în Europa, așa că nu vor insista să mă caute prea mult în America.

- E cazul să mai spun că toată nebunia astă a pornit de la faptul că te enervează că apari pe copertele tuturor revistelor? spuse Marian, în timp ce ridică o revistă de pe masă. Ai una dintre cele mai cunoscute fețe din lume, Cam. Nu o să te poți pierde în mulțime.

- O să pot. Deși știa că era un gest nesăbuit, stomacul i se strânse atunci când merse la birou și deschise un sertar. Apucă foarfeca. Prințesa Camilla, spuse ea scuturându-și părul lung până în talie, e pe cale să obțină o nouă înfățișare.

Chipul lui Marian fu cuprins de o groază atât de intensă, încât ar fi fost chiar amuzant dacă o fărâmă din ea nu ar fi ajuns și în sufletul Camillei.

- Nu poți vorbi serios. Camilla, nu poți să... să îți retezi părul pur și simplu. Părul tău frumos.

- Ai dreptate. Camilla îi întinse foarfeca. Fă-o tu!

- Eu? Oh, nu! În nici un caz! Marian își duse mâinile la spate. Ce putem face este să ne aşezăm, să bem un pahar de vin și să aștepțăm să treacă toată nebunia astă. O să te simți mai bine mâine-dimineață.

Camilla se temea de asta. Se temea de faptul că i-ar putea putea trece și s-ar întoarce la starea ei obișnuită. Făcându-și datoria, îndeplinindu-și obligațiile, strecându-se înapoi în luminile puternice și în confortul indiscutabil al vieții sale. Și la toată fuga insuportabilă din fața presei.

Dacă nu făcea ceva – orice – în acel moment, oare pe viitor avea să mai poată? Sau, așa cum prezicea presa, urma să se căsătorească cu unul dintre bărbații bine care corespundeau statutului ei și... pur și simplu să meargă înainte așa. Își ridică bărbia, poziționând-o într-o manieră ce o făcu pe Marian să tresără. Luă o șuviță lungă de păr și o tăie.

- O, Doamne! Marian se prăbuși pe un scaun, cu picioarele înmumiate de emoție. O, Camilla!

- E doar păr. Dar mâna îi tremura puțin. Părul ei devinise o parte atât de importantă a imaginii sale, a vieții sale, încât șuvița aceea tăiată putea la fel de bine să fi fost o mâna tăiată. Se uită la șuvița roșie, lungă, ce îi atârna acum între degete. Mă duc în baie să termin. Aș avea nevoie de ajutor la spate.

Până la urmă, Marian îi veni în ajutor, așa cum face orice prieten. Când terminară, dușumeaua era acoperită cu șuvițe de păr, iar imaginea Camillei cu părul lung și mătăsos fu complet blurată. Tăiară un pic dintr-o parte, încă puțin din partea opusă. O gură de vin pentru curaj. Încă o tăietură mică pentru a-l îndrepta. Camilla sfârși cu o tunsoare băiețească, cu breton lung, pentru contrast.

- E foarte... ei bine... diferit, reuși Camilla să spună.

- O să plâng.

- Nu, nu o să plângi. Camilla își jură să nu o facă nici ea. Trebuie să mă schimb și să îmi fac bagajul. Deja sunt în întârziere.

Împachetă doar ce consideră necesar, și fu surprinsă și ușorjenată să vadă că umpluse până la refuz un geamantan mare și o geantă de voiaj. Își puse pe ea o pereche de blugi, cizme, un pulover, iar pe deasupra o haină lungă, neagră. Se gândi să își ia și o pereche de ochelari de soare și o pălărie, însă consideră că acestea aveau să dea senzația că voia să se ascundă, mai degrabă decât să o ajute să treacă neobservată.

- Cum arăt? întrebă ea.

- Arăți diferit.

Marian clătină din cap și o privi roată de două ori. Tunsoarea era o schimbare drastică, dar, spre surprinderea lui Marian, era interesantă. Făcea ochii căprui ai Camillei să pară mai mari, iar asta îi sporea aerul de vulnerabilitate. Bretonul îi ascundea fruntea regală și o întinereea. Fără machiaj, tenul ei era rozaliu, poate ușor mai palid decât ar fi trebuit. Pomeții îi ieșeau în evidență, iar buzele îi păreau mai pline.

Nu mai era elegantă, sobră și distanță, ci mai degrabă Tânără, fără griji și ușor nesăbuită.

- Nu semeni deloc cu tine, spuse Marian din nou. Eu te-aș recunoaște, dar mi-ar lua ceva timp și ar trebui să mă uit cu atenție.

- E foarte bine atunci, zise Camilla și se uită din nou la ceas. Dacă plec acum, până dimineață pot fi destul de departe de aici.

- Camilla, unde o să te duci?

- Oriunde, spuse ea, luând-o pe Marian de umeri și sărutând-o pe ambii obrajii. Nu-ți face griji pentru mine. Păstrăm legătura, promit! Chiar și o prințesă merită puțină aventură. Colțurile gurii i se ridicară, formând un zâmbet. Sau poate că tocmai prințesele merită. Promite-mi că nu o să spui nimic nimănuia

până la ora opt. Și atunci, le vei spune doar membrilor familiei mele.

- Nu îmi place treaba asta, dar promit!

- Mersi.

Ridică geanta și se duse să ia și geamantanul.

- Stai! Nu merge așa.

Uimită, Camilla se întoarse către ea.

- Așa cum?

- Ca o prințesă. Stai mai cocoșată, dă din solduri puțin. Nu știu, Cam, mergi și tu ca o fată. Nu pluti.

- Oh, zise Camilla aranjându-și bareta genții. Așa e bine?

- Mai bine, admise Marian. Încearcă să renunți la corsetul imaginat, adăugă ea.

Camilla exersă puțin, încercând să aibă o postură mai relaxată.

- O să mai lucrez la asta, promit! Dar trebuie să plec acum. Te sun dimineață.

Marian fugi după ea în timp ce Camilla se îndrepta spre ieșire.

- O, Doamne! Ai grijă! Să nu vorbești cu străinii. Să închizi ușile mașinii! Ăă... Ai bani? Ți-ai luat telefonul? Ai...

- Nu-ți face griji, am tot ce îmi trebuie. A bientôt, spuse Camilla, cu un zâmbet radiant.

Marian își frângea mâinile atunci când ușa se închise în urma Camillei.

- Of, Doamne! Bonne chance, m'amie.

Trecuseră zece zile, iar Camilla cântă odată cu muzica de la radio. Iubea muzica americană. Adora să conducă. Îi plăcea să meargă exact acolo unde voia, atunci când voia. Timpul nu trecuse însă fără dificultăți. Știa că părinții ei erau îngrijorați. În special tatăl său, presupunea.